

פ ו ל ק ה

יצחק אורבין ניגן וסבב כל העת על מקומו בלחצו בעיניו את הזוג. גופה של רות היה מוכר ליצחק אורבין בפי רטיו, בפרטי פרטי, ואף על-פי-כן ראה לפתע כי כל עת שמסרה עצמה לידיו, לליטופיו, לא היתה ארשת פניה כמו עתה, בריקודיה, הריסים הארוכים צמודים והיפיקו זה על זה בעצימת עינים, והפה הפעור קמעה תערוכה בו של כאב ותאוה שאין יודע אימתי מסיג זה גבולו של זה, דומה היה ליצי חק אורבין, כי כל פגיעה ורתיעה: כל סיבוב שהיא סובבת; כל טלטלה, בידיו השפיעות של יושקה, שהיא נעה וזר לכת, נמתים הלילות ששהו יחדיו, נמוגות השעות הדוממות, הסערות בחדר הקט — הולכת ונמוגה רות זו שערטלה עצמה והניחה כל שבה, עם בגדיה על הכסא, בידיו הארוכות של אורבין.

לא ענה מאומה לדיבורים אלה, הוא טחן בשיניו את הלחם, את תפוחי הא" דמה, — את המרידות שעלתה בחובו לשמע להג זה, ועמד בשתיקתו עד שלא הגיע את הטרקטור, לחזור בו אל השדה; או גפנה אל ברוך טלמן שהתלבט אצל חבית גפס: "אל תת' טוב חוטמך לעינים של אחרים, בור- קה!"

ואילו ברוך טלמן משך לעומתו את צוארו הרזה והמגויד, וקפץ בבת אחת ברתיוחה: "אין לך עינים לר' אית, יושקה? הכל מרננים אחריה. לאחר ההורות הולכת היא לחדרו של אורבין, יושקה!"

בעיצומו של רעש המנוע שמע ברוך צעקת יושקה וראה ידים גמ' לוגיות שמתקרבות אליו ואוחזות בדשי מעילו, ופנים מלוכלכים שאף סולד מזדקר מתוכן מתחת לעינים נצצות ומשולהבות מכעס ומאור המ' דורה: "בורקה, זכור בורקה: עיני הוא ואין לאיש זכות להתערב בענ' יני! חיי הם שהולכים אל יצחק אורבין, שומע אתה: חיי! אני מת' שה ושותק, משום שאין כופים הרג' שות, ברינש זה שאורבין שמו הפך עולמה של רות ושלי, אך מוטב תחזור רות אל עצמה, לפני שתחזור אלי; ולא תהא סבורה, כי אני גול' תי מעמה אשר גנוה, היא תחזור, בורקה, היא תחזור בלב שלם, אם לא אחיה דחוק בה ומאיץ דוחס אירי שהיא רוצה בו, וגוול ממנה את הרגשת החופש, אין חיי משפ' תה בית-כלא, בורקה, אם אשמוד בכיסי מפתחות של בית-אסורים תת' גנב ותמלט על גפשה — ואני רוי צה בה, למרות יצחק אורבין זה שהפך עולמי והשחירו, שומע אתה, בורקה? אם תחזור ותתחוב אפך בעולמי, אני חוקע בך, תקיעה" שלא תשכח ממך לעולם."

משפילה דבריו בשטף ובקול גי'

חר, לא הרפה ממעילו, אלא החזיק בו שעה קלה, ואחר דחף את הגוף הצמק של ברוך טלמן אל חבית הנפס: "לכו לכל הרוחות, אתם!" עלה על הטרקטור והחל מסיעו אל

עבר התלמים השחורים, מעבר לזרדי היו שדות חיטה גורסית, שנזרעו לפני רדת הירח, ולצדם בקיה לחד ציר, שם נסע הדדיל, והשורות רור חים קבועים ביניהן, שם יהיו זורר עים לאחר כך תבואות יני: דורה, חמניות נתיס- יהיה קיץ בעולם — ויצחק אורבין לא יהיה כאן, לא, הרי מוטב לבלי הרר על כך, מת' מת המחשבות אין מנוף ההילוכים נשמע לידיו, יושקה, כך, הרי אלו מחזורים של תבואות קיץ ותבואות חורף, הקטניות מעשירות את האד' מה בחנקן אשר קולטות מן האויר ומחזירות לאדמה את עשרה שנחמס על ידי הדגנים — ואדם שנחמס על ידי החיים מה יעשירו? מוטב לבלי הרר על כך.

ה — לא כלום, אין דבר! — הוא נורק קריאה אל החברים ההולכים בעקבותיו, "נתעלפה קצת..." הוא חש ביצחק אורבין המחלך אחריו, על מדרכת התצף, אלו צעדים שיושר קה שומר להם טיבא, צעדים קלים, אמוריים, כביכול.

ה — מה, רותי? — גחון יושקה אל הפנים ואל הגוף הנישא על ידי, רות גובחת, פוקחת עינים ורועז' מתן מיד, כאבילה מוציאים מפייה גני' חה עמומה: ההתהתה!

יושקה מרקד, זיעתו ניגרת מגו- פה טיפות כבדות ניגרות, וחללות על בשרו, רות, בזרועותיה, ערפל מכסה על עיניה, דוק ערפל עולה ומכסה מבטה, האנשים ליד הקירות נראים חוורים, מטושטשים, גלעגים בכפל דמותם, השעון על הקיר מר' קד עמה, מחוגי השעון סובבים בלי הרף במהירות עצומה, הזרועות הלופתות מתניה — צבתות-ברזל הן, הודקות, לוחצות, מיהו הרוקד עמה? אולי יושקה; אולי אורבין; אולי גוף מינוע מרקד, ואלו זורר עות שעירות אינן אלא שרידי צב' הות של קופים המדלגים מעץ אל עץ, ביללה, פרחים אפורים נושרים מעל מצחה, פרחים אפורים נתלים במחוגי השעון: אורבין מתפרקד על מיטתו מאחריהם.

ה — מה לך? — שואל יושקה, רות מתמוטטת על מקומה: האנ' שים צפים בחלל ורגליים משוטטות, וחרפת, על פני התקרה, נפתחת תהום והאנשים נופלים לתוכה, היא מושי' טה יד: אורבין, אל גתדרור! אל נא... רות גונחת בלעלוע: "נהתהתה"

ה — מה לך? — שואל יושקה, רות מתמוטטת על מקומה: האנ' שים צפים בחלל ורגליים משוטטות, וחרפת, על פני התקרה, נפתחת תהום והאנשים נופלים לתוכה, היא מושי' טה יד: אורבין, אל גתדרור! אל נא... רות גונחת בלעלוע: "נהתהתה"

ה — לא כלום, כלום לא ארע — אימר יושקה בנחיסה, חזימה כי הד הוא הבא מתוך הלל ריק, קומתו הגבוהה של יצחק אורבין כפופה, אס' מחמת המורד, המשופע אס' מה- מת עצבות שירדה עליו והנמיכה קומתו.

ה — הרי ראיתי, נתעלפה — אומר יצחק אורבין — לפתע נתמוטטה בסחרחרת הפולקה, נשתנה יושקה על יד פתח הדרו, ויצחק אורבין מיהר ופתח את הד' לת לפניו, הדליק את החשמל בחדר וכינס עצמו בצד, על המרפסת, ליד שיחי המטפס, שאור החשמל הצהיב עליהם, יושקה הניח גופה של רות על המיטה, וחזר בצעדים כבדים, ויצא אל המרפסת, אל יצחק אור' בין.

ה — שמע, אורבין! — פתח יושקה — אין לי עליך ולא כלום, אך — הסחלק מכאן! קח את חפציו וצא מכאן, מן החדר הזאת, לפני שואיר היום, לך, יצחק אורבין!

ה — יצחק אורבין טרף עלים מן השיח והיה מביט בהם, "רציתי להגיד לרות דבר לפני שאלך מכאן" — אמר אורבין אל עלה שנשר מידו וצנח על הרצפה, לרגלי יושקה.

ה — יצחק אורבין, שומע אתה: ילדי מת! — אמר יושקה בלחישת צרודה, "יצחק אורבין...!" לתוך הד' ממה הבקיע צליל עמום של איום והתדרדר אל אשמורת אחרונה של ליל, ויצחק אורבין זקף קומתו, ליכי סן מבט אל יושקה והלך בצעדים נחפזים אל מול הגבעה.

ה — אותה שעה החלו טיפות גשם לר' פוק על גגות הפת, וכתדר האכילה טאטאו את הרצפה המאובקת.

בפתחת בית, הבימה

א. מסקין ב. האומה הוואה, י. ברטונוב מברך, ש. שהיינו, מ. גנסין גואם, ה. רובינה ב. הדיבוק